

Spitsbergensneeuwhoen in juli (links) en april (rechts).

maart) het broedterritorium. Dit is vaak een steile, rotsige helling waar nog een beetje begroeiing is. De paring vindt in mei plaats en de hen legt, afhankelijk van wanneer de sneeuw smelt, begin of halverwege mei negen tot elf eieren. De hen broedt deze dan in drie weken uit.

Diversen: De grootte van de populatie in Svalbard is onbekend, maar de sneeuwhoenders zijn vrij talrijk. Onder optimale omstandigheden, leven er drie tot vijf hanen met ieder één of twee hennen per vierkante kilometer. In de herfst en vroege winter wordt op de sneeuwhoenders gejaagd.

4.8.10 Sneeuwgorz (*Plectrophenax nivalis* spp. *nivalis*)

Schneeammer (DE) – Snespurv (DK) – Bruant des neiges (FR) – Pulmunen (FI) – Snow bunting (GB) – Zigolo della neve (IT) – Snøspurv (NO) – Snösparv (SE)

Beschrijving: Sneeuwgorzen zijn 16-17 cm lang en wegen 25 tot 40 gram. Het zijn kleine vogels, in grootte vergelijkbaar met mussen. Ze hebben een contrastrijk verenkleed met witte buik, bleke kop en bruin gespikkelde vleugels en rug. In zomerkleed is het mannetje zwart en wit en daarmee contrastrijker dan het bruin gespikkelde vrouwtje. De sneeuwgorz is het enige zangvogeltje in de Hoge Arctis.

Verspreiding/Migratie: De sneeuwgorz komt circumpolair voor en overwintert in

Sneeuwgorz.

de meer gematigde zones. In Svalbard kun je ze van april tot begin september overal zien. De vogels van Svalbard migreren naar het gebied rond de Witte Zee, naar de steppen ten noorden van de Kaspische Zee of Kazachstan.

Biologie: Sneeuwgorzen eten zaden en in mindere mate insecten. Ze zijn niet echt kieskeurig als het om de broedplaats gaat, zolang de dichtstbijzijnde buur niet te dichtbij is. Nesten kunnen vind je overal, in de

rijke toendragebieden, bij grote zeevogelkolonies, op berghellingen met een beetje begroeiing, bij de kust, ver landinwaarts of in de nederzettingen. Het kleine, goed geïsoleerde nest is meestal goed verstopt. Licht er nog sneeuw, dan maken ze soms een klein holletje als tijdelijke bescherming tegen zwaar weer. Kort na aankomst in het broedgebied stelt het mannetje het territorium vast en lokt de dames met zijn mooie lied. Eind mei of begin juni legt het vrouwtje vier tot zeven eieren die in 12 tot 14 dagen door haar worden uitgebroed. Het mannetje draagt niets bij aan het broeden, maar helpt wel de eerste 12 tot 14 dagen bij het voeden van de jongen nadat ze uit het ei zijn gekomen.

Diversen: Het aantal broedparen in Svalbard is onbekend, maar zal enkele duizenden paren betreffen. Er is niets bekend over een toe- of afname van de regionale populatie. Sneeuwgorzen zijn vrij algemeen. Hun lied is een welkom geluid op de toendra als aankondiging van het einde van de winter.

4.8.11 Paarse strandloper (*Calidris maritima*)

Meerstrandläufer (DE) – Sortgrå ryle (DK) – Bécasseau violet (FR) – Merisirri (FI) – Purple sandpiper (GB) – Piovanello violetto (IT) – Fjæreplytt (NO) – Skärnsnäppa (SE)

Beschrijving: De paarse strandloper is een kleine, maar stevige waadvogel, is 21 cm lang en weegt 60 tot 100 gram en heeft een drie centimeter lange, licht naar beneden gebogen snavel. Beide seksen zijn qua uiterlijk gelijk. Tijdens de zomer is het verenkleed bruinig met een bleke buik. Het is een veel voorkomende vogel langs de kusten en op de toendra van Svalbard. Je ziet ze overal.

Verspreiding/Migratie: Paarse strandlopers komen voor van Noordoost-Canada tot Noordwest-Rusland. In Svalbard broeden ze op vlakke, droge toendra. Ze komen begin mei naar de broedgebieden en blijven tot eind september. De winter brengen ze door in Scandinavië.

Biologie: Paarse strandlopers leven van schaal- en schelpdieren en insecten. Daarom brengen veel tijd door, langs het strand en in de vloedlijn, op zoek naar voedsel. Ze